

Mediji in informacije

Splošno sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 116/20

Luxembourg, 23. september 2020

Sodba v združenih zadevah T-515/13 RENV, Španija/Komisija, in
T-719/13 RENV,
Lico Leasing, SA in Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de
Reconversión, SA/Komisija

**Španska davčna shema, ki se uporablja za določene dogovore o finančnem najemu,
ki so jih sklenile ladjedelnice, pomeni shemo pomoči**

Od prejemnikov tako dodeljene nezakonite državne pomoči je treba zahtevati vračilo

Evropska komisija je leta 2006 prejela več pritožb glede uporabe „španskega sistema poslovnega najema“ (v nadaljevanju: ŠSPN) za določene dogovore o finančnem najemu, ker je podjetjem za pomorske prevoze omogočil nakup plovil, zgrajenih v španskih ladjedelnicah, po cenah, znižanih za od 20 do 30 %. Po mnenju Komisije je bil namen ŠSPN ustvariti davčne ugodnosti za gospodarska interesna združenja (v nadaljevanju: GIZ) in vlagatelje, ki so njihovi udeleženci, ki so nato del teh ugodnosti prenesli na podjetja za pomorske prevoze, ki so pridobila novo plovilo.

Komisija je v sklepu,¹ sprejetem julija 2013, menila, da ŠSPN pomeni državno pomoč² v obliki selektivne davčne ugodnosti, ki delno ni združljiva z notranjim trgom. Ker se je ta shema pomoči izvajala od 1. januarja 2002 s kršitvijo obveznosti priglasitve,³ je Komisija nacionalnim organom naložila, naj zahtevajo, da vlagatelji, in sicer člani GIZ, to pomoč vrnejo.

Španija, družba Lico Leasing SA in družba Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA (v nadaljevanju: tožeče stranke) so septembra 2013 zoper sklep Komisije vložile ničnostni tožbi. Splošno sodišče Evropske unije je v sodbi z dne 17. decembra 2015, Španija in drugi/Komisija⁴ ([T-515/13 in T-719/13](#)), presodilo, da ugodnost, ki so je bili deležni vlagatelji GIZ, ni selektivna ter da obrazložitev meril v zvezi z izkrivljanjem konkurence in prizadetostjo trgovine ni zadostna. Zato je Splošno sodišče sklep Komisije razglasilo za ničen, ne da bi bilo treba odločati o drugih tožbenih razlogih in trditvah tožečih strank. Sodišče, pri katerem je Komisija vložila pritožbo, je s sodbo z dne 25. julija 2018, Komisija/Španija in drugi⁵ ([C-128/16 P](#)), razveljavilo sodbo Splošnega sodišča. Sodišče je namreč menilo, da je Splošno sodišče pri analizi selektivnosti davčnih ukrepov napačno uporabilo določbe Pogodbe o državnih pomočeh in da sklep Komisije v nasprotju s tem, kar je ugotovilo Splošno sodišče, ni pomanjkljivo obrazložen. Potem ko je Sodišče navedlo, da se Splošno sodišče ni izreklo o vseh tožbenih razlogih, ki so mu bili predloženi, je presodilo, da stanje postopka ne dovoljuje, da bi samo dokončno odločilo o zadevi, in je zato zadevi vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču.

Splošno sodišče je s sodbo, izdano po vrnitvi zadeve v razsojanje, z dne 23. septembra 2020, Španija in drugi/Komisija (T-515/13 RENV in T-719/13 RENV), zavrnilo tožbi, ki so ju vložile tožeče stranke.

Splošno sodišče je na prvem mestu preučilo opredelitev davčnih ukrepov kot državnih pomoči. V zvezi s tem je Splošno sodišče najprej preverilo, ali je Komisija lahko ugotovila, da so ugodnosti, dodeljene na podlagi ŠSPN, ki se je obravnaval kot celota, selektivne. **Splošno**

¹ Sklep Komisije 2014/200/EU z dne 17. julija 2013 o shemi pomoči SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06), ki jo izvaja Španija – Davčna shema, ki se uporablja za določene dogovore o finančnem najemu, znana tudi kot španski sistem poslovnega najema (UL 2014, L 114, str. 1).

² V smislu člena 107(1) PDEU.

³ To določa člen 108(3) PDEU.

⁴ Glej [SM 150/15](#).

⁵ Glej [SM 115/18](#).

sodišče je, potem ko je opozorilo na sodno prakso o selektivnosti na podlagi diskrecijske pravice nacionalnih uprav pri izvrševanju njihovih davčnih pooblastil,⁶ **ugotovilo, da je davčna uprava ugodnost zadevne davčne sheme dodelila v okviru sistema predhodnega dovoljenja na podlagi nejasnih meril, zaradi katerih je bila potrebna razlaga, za katero ni bilo nobenega pravnega okvira. Tako je lahko davčna uprava določila dan začetka amortizacije glede na okoliščine, ki so bile opredeljene tako, da je imela uprava široko polje proste presoje. Po mnenju Splošnega sodišča je bil obstoj teh diskrecijskih vidikov tak, da je upravičencem lahko dajal prednost v primerjavi z drugimi davčnimi zavezanci, ki so bili v primerljivem dejanskem in pravnem položaju. Natančneje, druga GIZ pod enakimi pogoji morda ne bi bila upravičena do predčasne amortizacije. Poleg tega je Splošno sodišče, da bi zavrnilo trditev, da je bilo v praksi dovoljenje izdano vsem GIZ, dejavnim v zadevnem sektorju, poudarilo, da glede na to, da je ureditev pravno diskrecijske narave, ni pomembno, ali se je dejansko uporabljala po prostem preudarku ali ne. Splošno sodišče je iz tega sklepalo, da Komisija – glede na to, da je bil eden od ukrepov, ki je omogočal pridobitev ugodnosti iz ŠSPN, kot celota selektiven, in sicer odobritev predčasne amortizacije – ni storila napake s tem, da je menila, da je sistem kot celota selektiven. Splošno sodišče je dalje poudarilo, da je trg za nakup in prodajo pomorskih plovil odprt za trgovino med državami članicami in da je od 20- do 30-odstotno znižanje cene plovila lahko izkrivljalo konkurenco na tem trgu, na katerem so bila dejavna GIZ. Tako so bili pogoji v zvezi z nevarnostjo izkrivljanja konkurence in prizadetostjo trgovine med državami članicami izpolnjeni. Splošno sodišče je zato zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na to, da je bil ukrep napačno opredeljen kot državna pomoč.**

Splošno sodišče je na drugem mestu preučilo vračilo nezakonite pomoči in zavrnilo različne tožbene razloge, ki so jih v zvezi s tem navedle tožeče stranke. Zlasti je zavrnilo zatrjevano kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj. Tožeče stranke namreč niso uspele dokazati, da so od Komisije dobile natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, iz katerih bi izhajalo, da zadevna shema ne šteje za „državno pomoč“. Poleg tega je Splošno sodišče ugotovilo, da je Komisija v sklepu ustrezno upoštevala zahtevo po pravni varnosti, zaradi česar je časovno omejila vračilo nezakonitih pomoči. Vračilo pomoči je bilo namreč omejeno na vračilo tistih pomoči, ki so bile dodeljene po objavi odločbe o francoskih davčnih GIZ, s katere sprejetjem je prenehala pravna negotovost, ki je izhajala iz odločbe Brittany Ferries.⁷ V zvezi s tem je Splošno sodišče ugotovilo, da Komisija ni storila napake s tem, da je menila, da je bila z objavo te odločbe odpravljena vsakršna pravna negotovost, saj je bila v tej odločbi shema, primerljiva s ŠSPN, opredeljena kot državna pomoč. Poleg tega je Splošno sodišče poudarilo, da veljavnosti te ugotovitve niso ovrgle poznejše okoliščine, kot je domnevno nedelovanje Komisije v zvezi z zadevno shemo.

Nazadnje je Splošno sodišče zavrnilo tudi tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev načel, ki se uporabljajo za vračilo. Tožeče stranke so grajale sklep Komisije, ker je bilo z njim odrejeno vračilo celotne pomoči od vlagateljev (članov GIZ), čeprav je bil del davčne ugodnosti prenesen na podjetja za pomorske prevoze. Komisija je namreč odločila, da podjetja za pomorske prevoze niso prejemniki pomoči, tako da se je odredba o vračilu nanašala samo in v celoti na vlagatelje, ki so bili edini prejemniki celotne pomoči zaradi davčne preglednosti GIZ. Splošno sodišče je razsodilo, da Komisija ni storila napake s tem, da je odredila vračilo celotne pomoči od vlagateljev, čeprav so del prednosti prenesli na druge subjekte, saj se ti niso šteli za prejemnike pomoči. Vlagatelji so bili namreč tisti, ki so imeli dejansko korist od pomoči, saj jim ureditev, ki se je uporabljala, ni nalagala prenosa dela pomoči na tretje osebe.

⁶ Sodbe Sodišča z dne 26. septembra 1996, Francija/Komisija ([C-241/94](#), točka 23); z dne 29. junija 1999, DM Transport ([C-256/97](#), točka 27); z dne 18. julija 2013, P ([C-6/12](#), točka 27), in z dne 25. julija 2018, Komisija/Španija in drugi ([C-128/16 P](#), točka 55). Sodbi Splošnega sodišča z dne 28. novembra 2008, Hotel Cipriani/Komisija ([T-254/00](#), [T-270/00](#) in [T-277/00](#), točka 97), in z dne 20. septembra 2019, Port autonome du Centre et de l'Ouest in drugi/Komisija ([T-673/17](#), točka 188).

⁷ Na podlagi odločbe Brittany Ferries, sprejete leta 2001, so lahko gospodarski subjekti menili, da lahko davčne ugodnosti, kakršne so bile dodeljene na podlagi ŠSPN, pomenijo splošne ukrepe, ki ne pomenijo državne pomoči. Vendar je po mnenju Komisije pravna negotovost prenehala s sprejetjem odločbe o francoskih davčnih GIZ, objavljene 30. aprila 2007, na podlagi katere bi moral razumen in preudaren subjekt šteti, da bi lahko sistem, podoben ŠSPN, pomenil državno pomoč.

OBVESTILO: Zoper odločbo Splošnega sodišča je mogoče v dveh mesecih in desetih dneh od njene vročitve pri Sodišču vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničn. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793